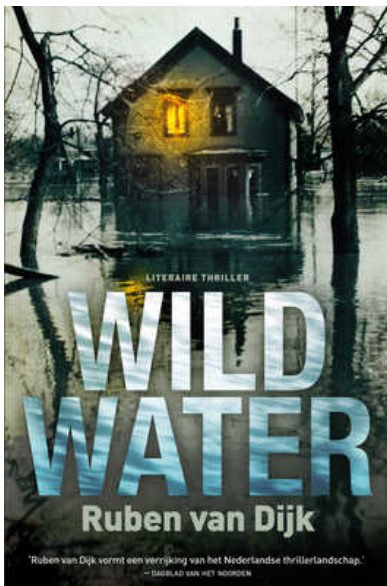

Orkaanwind in de straten van de Randstad

INEKE VAN DEN BERGEN

Mededeling van het kabinet aan de Tweede Kamer in de Voortgangsbrief Nationale Veiligheid 2008.

'Overstroming van het gebied binnen Dijkkring 14 is zeer onwaarschijnlijk, maar heeft, als zij zich zou voordoen, catastrofale gevolgen voor Nederland.'

12 februari, een bitterkoude dag waarop een storm, die vanuit IJsland over Schotland en de Noordzee naar het zuiden trok, onverwacht was bijgedraaid, en nu met orkaankracht door de straten van de Randstad raasde. 'Blijf binnen, neem geen risico', was de boodschap.

'Anne had dit al zo vaak meegemaakt dat het haar nauwelijks meer verbaasde; ook deze jongeman bleek,

bij nader inzien, niet zo mooi als ze gedacht had.' Buiten het Katwijkse vakantiehuisje was het schelpenpaadje, onder centimeters water, niet meer te zien. De storm joeg verder. De jongen was ook kleiner geschapen dan ze zich had voorgesteld.

'Op de laatste avond van zijn leven zat Patrick van Grondel thuis op de bank naar een herhaling van Boer zoekt Vrouw te kijken. Het leven van een boer, overwoog hij kauwend, verschilde niet veel van zijn eigen leven als piloot. Hard werken, van vroeg in de ochtend tot laat in de nacht.'

'De gaten die in de dijk waren geslagen, werden breder en breder... De zee had vrij spel en kolkte met nietsontziend geweld het achterland in. De mensen die pal aan de dijk woonden, hadden geen schijn van kans.' Meegesleurd, verminkt, bedolven onder het puin. Iets verderop probeerden volwassenen en kinderen voor hun leven te rennen of te rijden. Hulpdiensten kwamen in actie, toen de chaos al compleet was.

'We moeten zorgen dat we hier weggomen', legde Wessel uit. 'Het water is te diep en te wild om gewoon doorheen te lopen. Zonder vlot hebben we geen kans.'

Anne zat in het midden,

tussen vier omhoogstaande tafelpoten, Wessel gebruikte de smalle plank als peddel. Een draaikolk in, terug naar de muur, en daarna de verkeerde kant op. Alsof er nog een goede kant was... 'Zo schoten ze voort, van golf naar golf, van duisternis naar duisternis met overal precies dezelfde kou.'

Wild water is - na Het Kyoto-complot en Graan - de derde eco-thriller van Ruben van Dijk (pseudoniem van Thomas van Slobbe, directeur van Stichting wAarde, 'een denktank binnen de natuur- en milieubeweging'). Klimaatverandering, de stijging van de zeespiegel, steeds vaker extreme weersomstandigheden. Circa drie miljoen mensen in de Randstad wonen onder zeeniveau. Wat gebeurt er als de dijken doorbreken? Door een stormvloed (is mogelijk), of door een terreuraanslag (niet helemaal ondenkbaar).

De auteur heeft daar niet alleen een vermoeden van, hij weet tot in details te beschrijven wat er precies zou plaatsvinden en hoe de overstromingsscenario's en rampenplannen zouden werken, of falen.

Maar Van Dijk is niet alleen een deskundige, hij is ook een goede verhalenverteller. Hij weet hoe hij een boodschap moet inpakken. Spanning, seks,

politiek; de mens als vriend en vijand, van elkaar, van zichzelf en van de natuur. Evenals het tragische lot van de helikopterpiloot is het avontuur van Anne - overspelige echtgenote van de directeur-generaal van het ministerie van Veiligheid en Justitie - en haar zoveelste vriendje Wessel, perfect verweven met de ramp die zich voltrekt.

'Het beest had het vlot waarschijnlijk niet eens gezien, in blinde paniek knalde het ertegenaan. In doodsnood probeerde het zich tegen het houtwerk omhoog te werken. De bloeddoorlopen ogen, groot als tennisballen, rolden bijna uit hun kassen van de inspanning. Dat zouden ze geen van beiden ooit vergeten: de bange uitpuilende ogen van het beest.'

Deze eco-thriller heeft de kwaliteit om alle inhoudelijk flinterdunne, zogeheten vakantiethrillers weg te blazen, als verregend papier in de wind.

Ruben van Dijk: Wild water.

A.W. Bruna; 280 pagina's; € 19,95.

ISBN 978 90 229 9921 9.